

WE HEBBEN ALLE VERPLEEGKUNDIGEN HARD NODIG

Er verschenen de voorbije dagen meerdere “Opiniestukken” over het verpleegkundig beroep. Alle betrokkenen komen telkens tot één en dezelfde vaststelling: verpleegkunde is een knelpuntberoep. We hebben verpleegkundigen tekort en de toenemende vergrijzing maakt dit nog nijpender.

Terecht voorziet de federale regering in haar regeerakkoord de noodzaak om hieraan expliciet aandacht te besteden en beleidsacties te ondernemen. Toch zijn we er niet helemaal gerust in.

De jongste tien jaar pakten alle opeenvolgende ministers van Volksgezondheid met één of ander plan uit of werd er een goed bedoelde mediatische promotiecampagne gevoerd. Tot nog toe zonder veel resultaten. Integendeel, “de schaarste wordt steeds dramatischer” klagen de verantwoordelijken in de zorgsectoren.

Vooraf rust- en verzorgingscentra hebben de grootste moeite om verpleegkundigen te vinden. Klaarblijkelijk zit het weinig aantrekkelijk imago van de ouderenzorg daar voor iets tussen. Ook de psychiatrische voorzieningen en de groeiende sector van de thuisverpleging zitten met de handen in het haar. De overgrote werklast wordt daar, zoals in de rust- en verzorgingscentra, getorst door A2-verpleegkundigen. Zij vertegenwoordigen ruim 70% van alle thuisverpleegkundigen. De ouderenzorg kampt dus met het grootste probleem. Dit is dubbel zorgwekkend in het licht van de toenemende zorgbehoefte als gevolg van de veroudering.

Het leeuwendeel van de afgestudeerde verpleegkundigen komt terecht in de acute ziekenhuizen. Daar heerst naast het schaarsteprobleem een tekort aan hogeropgeleide en gespecialiseerde krachten. Dus, hoogtijd om opnieuw aan de alarmbel te trekken.

Nochtans worden verpleegkundigen niet slecht betaald, helemaal terecht overigens. Hun toenmalige “witte woede” werd verhoord. De jongste sociale akkoorden erkennen verpleegkunde als een “zwaar beroep” en voorzien meer leeftijdsgebonden recuperatiedagen. Toch mag dit alles blijkbaar niet baten. De aantrekkelijkheid van het verpleegkundig beroep brokkelt voort af in een samenleving waarin het “zorgen” al lang sterk wordt verdrukt door het “verdienen” en waarin de drang naar steeds meer vrije tijd haaks staat op de typische flexibele inzetbaarheid van een zorgend beroep.

Naar onze overtuiging heeft één en ander ook te maken met het toenemend “cascade-keuzesysteem” in het onderwijs. Middelbare schoolverlaters laten zich voor hun verdere studies steeds minder leiden door hun “roeping” maar mikken (dikwijls overschat) op een universitaire opleiding. Vandaar dat de andere opinieschrijvers het hebben over een probleem van “lage” instroom vanuit het algemeen secundair onderwijs.

Binnenkort pakt ook de huidige federale minister van Volksgezondheid, Laurette Onkelinx, uit met “haar” plan “voor het verhogen van de aantrekkelijkheid van het verpleegkundig beroep”.

We bereiden ons al voor op een stevig, zeer noodzakelijk en gewenst debat in het parlement. We maken ons vooral zorgen omdat de minister in haar plan de opleiding van de 4^e graad beroepsonderwijs (de A2) in vraag stelt.

Natuurlijk moet er ook nagedacht worden over de kwaliteit van onze huidige opleidingen. Natuurlijk streven we naar een zo goed mogelijke kwalificatie van verpleegkundigen. En ja, er moet dringend werk gemaakt worden van een betere functiedifferentiatie. En absoluut akkoord dat er verschillende en aangepaste competentieprofielen nodig zijn ... en natuurlijk zijn we het volledig eens dat de stelling ‘a nurse is a nurse’ is achterhaald.

Eén ding vinden we evenwel superprioritair: het tekort oplossen en genoeg jongeren motiveren om voor dit prachtig beroep te kiezen.

Daarom onthouden we ons beter publiekelijk van “technische” discussies. Die moeten “binnen” de sector gevoerd worden. Jammer dat men dit al vele jaren weet en erkent, maar intussen toch besluiteloos blijft talmen.

Naar buiten uit moeten we samen alle huidige opleidingstrajecten keihard verdedigen en promoten en ons hoeden om onduidelijkheid of onzekerheid te zaaien. We hebben ze immers allemaal even hard nodig, één voor één, zowel de 4e graads-verpleegkundigen als de bachelors en de masters.

Als je te weinig pompiers hebt, helpt een discussie over de kleur van hun uniform de brand niet blussen.

Sabine Poleyn
Vlaams Volksvertegenwoordiger CD&V

Luc Goutry
Nathalie Muylle
Lieve Van Daele
Federale Volksvertegenwoordigers CD&V